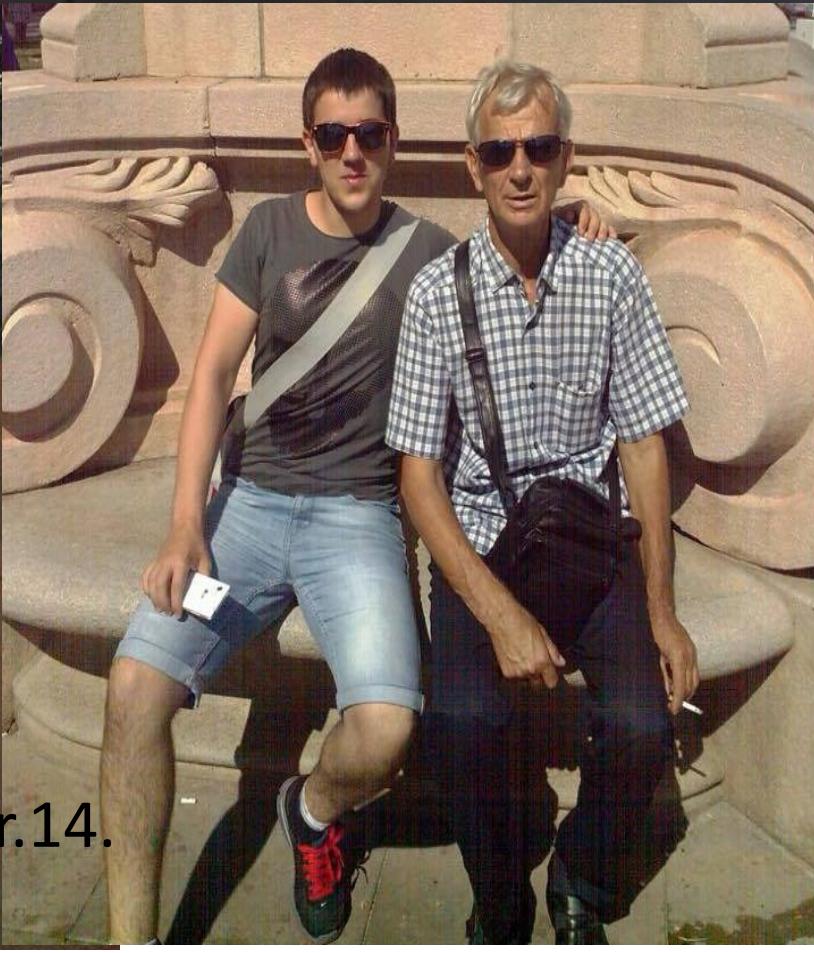

NAŠ UČITELJ

2014./2015.

Br.14.

Dragi profesore,

Došao si ovdje

Gdje je najnezahvalnije bilo doći

Ovdje gdje je najluđe bilo stići

Ovdje gdje je ipak najjunačkije bilo naući

Jer ovdje se ne živi samo da bi se živjelo

Ovdje se ne živi samo da bi se umrlo

Ovdje se umire da bi se živjelo.

*Tvoj plemeniti lik i djelo živjet će vječno u srcima
vaših učenika i kolega Druge gimnazije Mostar.*

IN MEMORIAM

Nije bio čovjek od govora, bio je škrt na riječima, ali ja osjećam potrebu da se riječima oprostim od njega.

U današnjem vremenu je malo ljudi koji imaju stav, odnosno malo je onih koji su spremni da ga kažu, ako od njega nemaju korist ili ako će se njime nekome suprotstaviti. U vremenu kada se cijene neke druge „vrijednosti“. Eso je bio jedan od rijetkih. Na svojim, naizgled nejakim, ledjima je znao iznijeti teret svog stava i kada vjetrovi nisu puhalo u leđa. Bio je čovjek na koga se možete osloniti. I pošten iznad svega.

U vremenu kada se ljudi trude da plivaju što lakše znao je da suština nije u lakšem nego u ispravnijem i znao plivati i uzvodno.

Fizika nikada nije bila predmet koji su učenici voljeli, ali su iz ove škole odlazili voleći i cijeneći profesora fizike, nakon što bi otkrili da se iza krutog lica krije jedna tanahna i plemenita duša.

Shvatili bi da ih je strogošću učio bitnijim stvarima nego što je Arhimedov zakon i te životne lekcije su sigurno pamtili. Shvatili bi da je kritika imala cilj da postanu bolji ljudi i da se lekcije fizike mogu zaboraviti, a odgovornost i poštenje, kojima ih je učio, trebaju biti životni moto.

Kažu da samo veliki ljudi zaslužuju velike riječi. Ja ne znam koliko su ovo velike riječi, ali sigurno znam da je Eso bio skroman i „mali“, a opet veliki čovjek.

S ljubavlju i poštovanjem tvoj kolektiv Druge gimnazije Mostar

„Dobri, naš, razrednik“

22. aprila prestade kucati srce jednog plemenitog čovjeka ... čovjeka koji je čitav svoj životni vijek posvetio svojim đacima ... čovjeka koji je znao samo za poštenje i pravdu. Srce našeg razrednika je bilo veliko i u njemu nas je čuvao kao da smo mu rođena djeca. Čuvalo nas je i kada ga je opaka bolest posve zarobila u postelju ... i tada je mislio na svoj IV 5 i svoje „glavonje“, kako nas je često u šali zvao ... i tada nam je slao pozdrave.

Mislili smo da će uspjeti ispratiti svoj IV 5 na velika vrata. I doista, samo još malo je trebalo da vidi svoje momke i djevojke sređene i spremne da zakorače u novu etapu života. Tužno je ... pretužno: u zbornici, u učionicama, po školskim hodnicima, u našim očima ... svuda. Ovo nebo nad nama je bogatije za još jednu zvijezdu. Ta zvijezda, naša vodilja, 23. maja može biti ponosna što je doprinijela u našem odrastanju i sazrijevanju. I te večeri ćemo biti najponosniji što smo takvog čovjeka imali za razrednika. Ali ne ... razrednik nije otisao! Naša zvijezda vodilja je tu, sa nama. Govori nam kako dalje u ovom surovom svijetu, kako pomoći prijatelju, kako biti i ostati, prije svega, čovjek.

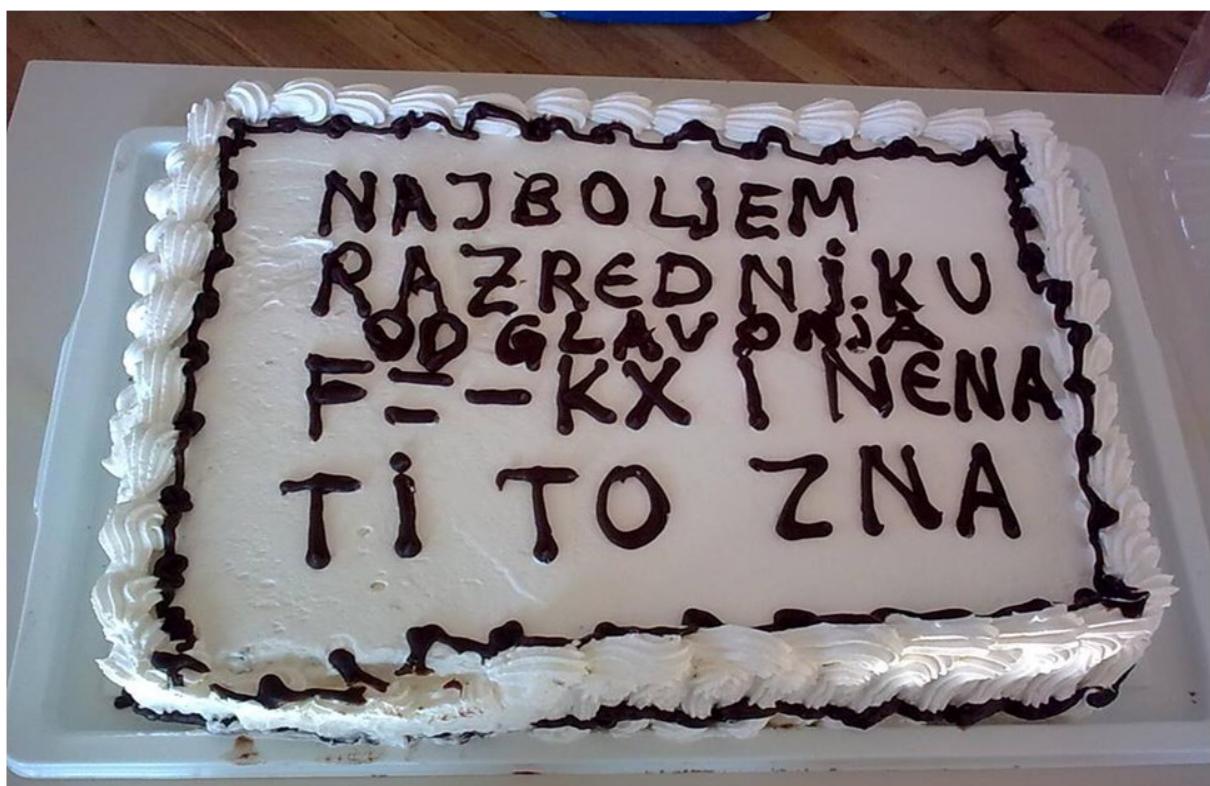
Da, naš profesor je tu, sa nama. Bio je i ostao veliki čovjek a veliki ne umiru. Naš razrednik Esad Šuta će živjeti sve dok žive oni koji ga vole i cijene.

Dragi razredniče,

zahvaljujemo Vam se za svaki trenutak odvojen za nas, ... za svaku toplu riječ, za svaki savjet i pomoć, za oslonac i bezrezervnu podršku. Hvala Vam što ste bili uvijek uz nas i što ste vjerovali u nas. Neizmjerne Vam hvala.

Neka Vam je lahka ova hercegovačka zemlja i neka Vam Dragi Allah podari lijepi Džennet i sve Džennetske ljepote.

S poštovanjem, tvoj IV 5

OSNOVNI PODACI O ŠKOLI

Naziv škole : Druga gimnazija Mostar

Vrsta srednje škole : specijalizirana gimnazija

Programi (smjerovi) : NPP filološki (jezički), NPP matematičko-informatički, NPP pedagoški i NPP opće gimnazije

List učenika Druge gimnazije : „Naš učitelj“

Adresa : USRC „Mithat Hujdur Hujka“ Mostar

Tel/Fax : 036/551-615

E-mail : drugagimnazijamo@gmail.com

Web site : www.druga-gimnazija.ba

Direktor škole : mr.sc. Ćamil Tabaković

Broj učenika od I do IV razreda : 426 (16 odjeljenja)

Prosječna ocjena svih razreda protekle školske godine: 4,10

VANNASTAVNE AKTIVNOSTI U DRUGOJ GIMNAZIJI MOSTAR

SEKCIJE: literarna, novinarska, dramsko-recitatorska, sekcije stranih jezika (engleski, njemački, francuski), historijska, informatička, matematička, muzička, likovna sekcija, sportske sekcije i bibliotečka.

PROJEKTI U ŠKOLSKOJ 2014./15. GODINI

Školska takmičenja u znanju iz matematike, engleskog jezika, njemačkog i francuskog jezika

Uređenje školskog dvorišta

Humanitarne akcije i akcija dobrovoljnog darivanja krvi

Školski sportski turniri u fudbalu, šahu, tavli, rukometu

Školski preventivni programi u saradnji sa MUP-a HNK-a

Međunarodni ispit francuskog jezika (DELF)

Saradnja sa gimnazijom iz Republike Turske

Sedmica mira

Obilježavanje dana škole

Izložba fotografija iz života i rada škole

Ekskurzije, izleti, posjete...

Riječ direktora:

*Dragi učenici, profesori, roditelji i ostali prijatelji Druge gimnazije Mostar,
Čast mi je da vam se obratim i poželim vam dobrodošlicu na službenu
stranicu naše i vaše škole.*

Ono što vam Druga gimnazija Mostar prije svega može ponuditi jesu moderni odgojno-obrazovni procesi koji su u skladu sa svim evropskim i svjetskim trendovima vezanim za srednjoškolsko obrazovanje. Obrazovanje naših učenika je u rukama izvanrednog nastavničkog tima. Radni kolektiv je spoj mladosti i ambicija sa jedne, i iskustva sa druge

Bogatstvo u smislu ljudskih potencijala, tj. kadra koji se konstantno usavršava i nadograđuje svoje znanje, te infrastuktturnog potencijala, tj. novoizgrađene školske zgrade su uslovi koji daju vrhunske rezultate.

Pomenuta zgrada, u čijem okrilju se nalaze dvije srednje škole, Srednja medicinska škola Mostar i naša - Druga gimnazija Mostar, sagrađena je prvenstveno iz potrebe da se pruži adekvatan prostor za rad za oko 900 učenika, ali je i rezultat dugogodišnjeg napora i istrajnosti, kako naših uposlenika koji su ukazivali na tu potrebu, tako i državnih zvaničnika iz oblasti obrazovanja koji su prepoznali važnost problema, te izgradnjom objekta riješili isti. Naši napori su trenutno usmjereni iznalaženju načina za izgradnju sale za tjelesni i zdravstveni odgoj te prikupljanju opreme za izvođenje kabinetske nastave. Želimo istaći da su neki kabineti, na naše veliko zadovoljstvo, već u funkciji, kao što je kabinet za održavanje nastave informatike i stranih jezika.

S obzirom da su učenici i učenice u središtu naše pozornosti, nastaviti ćemo predano raditi kako bismo stvorili što bolje mogućnosti za razvoj njihovih intelektualnih sposobnosti, ali i ljudskih vrijednosti. U ovoj zahjevnoj i ambicioznoj misiji možemo uspjeti samo uz pomoć i saradnju roditelja i šire društvene zajednice. Jedan od ciljeva kreiranja ove stranice je upravo otvaranje prema lokalnoj i društvenoj zajednici, lakša i brža komunikacija, dostupnost informacija i mogućnost praćenja i analiziranja nastavnog programa i školskih aktivnosti.

Otvoreni smo za sve dobromjerne i konstruktivne prijedloge, ali najviše računamo na pomoć roditelja koje ovim putem i pozivamo na saradnju kako bismo zajedničkim snagama radili za dobrobit njihove i naše djece.

Radimo, učimo i živimo jedni s drugima, a ne jedni pored drugih! Gradimo svjetliju i bolju budućnost kroz obrazovanje!

Naši uspjesi u protekloj školskoj godini

U okviru manifestacije "Noći istraživača" održano je takmičenje u vodenim raketama. "Inicijativa se sastoji od jednodnevnog događaja koji se istovremeno odvija u 32 zemlje Evrope u više od 200 gradova. Projekat javnosti nudi aktivnosti obrazovo-zabavnog karaktera koje omogućavaju posjetiocima da upotpune svoje znanje o istraživačima i da sami istražuju uz dobar provod posljednjeg petka u septembru.

Učenici naše škole, Enes Delalić i Aldijana Aličić, osvojili su **drugo mjesto** u konkurenciji srednjih škola, a učenik Dino Kuko osvojio je specijalnu nagradu za najbolju raketu (van konkurencije).

Kantonalno takmičenje srednjih škola iz bosanskoga jezika u organizaciji Pedagoškog zavoda, Asocijacije srednjoškolaca u BiH i Karađoz-begove medrese održano je prošle subote 6. decembra u Karađoz-begovoj medresi u Mostaru. Inicijator ovog takmičenja je Asocijacija srednjoškolaca u BiH (ASuBiH) koja je osnovana 2007. godine na inicijativu njemačke fondacije Schüler Helfen Leben (SHL) sa zadatkom da omogući svim srednjoškolcima podršku, poticaj i priliku da ostvare svoje ideje. Drugu gimnaziju predstavljao je tim od pet članova u sljedećem sastavu: Seada Čehić, Selma Ćorić i Aškraba Almedina iz trećih razreda te Adna Šantić i Ammar Brkan iz četvrtih razreda. Prvo mjesto pripalo je domaćinima timu Karađoz-begove medrese, drugo mjesto zauzeo je naš tim dok je treće pripalo timu Mašinsko-saobraćajne škole.

Povodom obilježavanja 12. decembra, Dana arhiva i arhivske službe Bosne i Hercegovine, Arhiv HNK je organizovao tradicionalni Nagradni konkurs za učenike srednjih škola sa područja Hercegovačko-neretvanskog kantona. Učenice Bojčić Harisa i Voloder Edina obradili su temu *Pedagog Hamdija Mulić*, baš kao i učenice Avdić Dalila i Maksumić Ejla, dok su Jelovac Melika i Smailhodžić Nejla napisale rad na temu *Đorđe Pejanović*. Bojčić Harisa i Voloder Edina pod vodstvom profesorice Sefo Amne su osvojile prvo mjesto, koje dijele zajedno sa učenicima Srednje škole Stolac.

Medžlis IZ Mostar je i ove godine povodom obilježavanja rođenja poslanika Muhammeda, a.s., a u saradnji sa Pedagoškim zavodom Mostar i Fondacijom "Daru-l-ilm, organizovao konkurs za izradu literarnih radova na temu: "Daleko u budućnosti, daleko od Arabije, u domovini našoj, salavat ti učimo!" Najbolji radovi proglašeni su na centralnoj manifestaciji povodom Mevluda u subotu, 3. januara 2015. godine, u Karađoz-begovoj džamiji. Rad Melike Jelovac, učenice drugog razreda Druge gimnazije Mostar, je osvojio sjajno **treće mjesto**, kao i prigodnu novčanu nagradu. Na konkursu literarnih radova koje povodom Dana nezavisnosti organizovala IC štamparija Mostar Adnana Hujdur osvojila je treće mjesto, na temu „Domovina se srcem izgovara i kada usne zanjeme“.

U okviru brojnih sportskih manifestacija organiziranih na nivou grada i kantona sportska sekcija je zabilježila izuzetne rezultate: zlato za odbojkašice i njihov plasman na federalno takmičenje, bronza za atletičare i šahiste.

Učenice prvog razreda, Alma Husković i Ajdina Aličić, osvojile su 2. nagradu na konkursu za izradu turističkog postera pod nazivom „Hercegovina, turistička destinacija koju morate otkriti u 2015.godini”, kog je raspisao Francuski institut u Mostaru povodom Dana frankofonije. Izložba radova i dodjela nagrada su upriličeni 24.marta 2015.godine u OKC Abrašević u Mostaru.

Kantonalno takmičenje iz matematike održano je 28. marta 2015. godine. Druga gimnazija osvojila je **2. mjesto u ukupnom poretku srednjih škola HNK-a**, sa sljedećim individualnim uspjesima: drugi razred: 1. mjesto Mujan Selma i 2. mjesto Ivković Ajla; treći razred: 2.mjesto:Ćorić Selma i 3. mjesto: Džiho Sadžid.

U prostorijama Američkog kutka je 13. aprila održano Regionalno takmičenje u spelovanju - Spelling Bee, u organizaciji Američke ambasade, Ukupno je učestvovalo 38 učenika, a najbolji su bili: 1. Marko Šimović (Gimnazija Čitluk), 2. Mirsad Ugarak (Gimnazija Bugojno) 3. Marija Stipić (Gimnazija Posušje). Šimović i Ugarak će učestvovati i na državnom takmičenju u Sarajevu. Našu Školu predstavljali su Lejla Habota (II 2) i Ilhan Brekalo (II 1), u pratnji prof. Nejre Mušić i Nedžada Dedovića. Lejla Habota stigla je do 5. kruga, a Ilhan Brekalo do 6. kruga. Američka ambasada je našim učenicima i profesorima uručila prigodne certifikate.

Dana 25.04.2015. godine održano je Kantonalno takmičenje iz vjeronomjenske u Karadžozbegovo medresi. Naša učenica Aličić Ajdina iz I3 je osvojila **treće mjesto**.

.

Vijeće učenika

Vijeće učenika Druge gimnazije Mostar i ove godine je kao i prethodnih godina pokrenulo veći niz humanitarnih akcija među kojima ističemo humanitarnu akciju za pomoć Narodnoj kuhinji Mostar. Nakon prikupljenih novčanih sredstava učenici Vijeća nabavili su najpotrebnije namirnice, te su priloge u hrani odnijeli u Narodnu kuhinju. Ovo nije prvi put da učenici naše škole učestvuju u pomoći radu Narodne kuhinje Mostar, i sigurno je da će nastaviti i sa sličnim akcijama u budućnosti.

Akcija "Jedan slatkiš -jedno dijete", već treću godinu zaredom usrećuje štićenike Škole za djecu sa posebnim potrebama „Los Rosales“ paketićima kojima se obilježava kraj 2014. godine. Učenici svih razreda učestvovali su u održavanju akcije u skladu sa svojim mogućnostima, a paketići su s puno ljubavi i dobre namjere odneseni i darovani djeci. Učenici Centra su tom prilikom priredili prigodan kulturno-umjetnički program za učenike naše škole, nakon čega su paketići dodijeljeni. Zatim su učenici naše škole bili pozvani u razgledavanje radionica Centra, te su mogli vidjeti gdje učenici stvaraju mnoge kreativne i zabavne sadržaje i posvjedočiti divnim kreacijama.

JEDNODNEVNI IZLET NA BJELAŠNICI

Među brojnim sprovedenim akcijama, učešćima u istim i sličnim, te velikim uspjesima, predsjednica Vijeća učenika Druge gimnazije, Seada Čehić, organizirala je jednodnevni izlet za sve učenike trećih i četvrtih razreda. 14.03., ove godine, realizirana je njena zamisao, i određena skupina učenika, zajedno s profesoricom Ernom Ćurić i profesorom Anesom Hadžiomerović posjetila je našu olimpijsku ljepoticu.

"Hvala Vam za svaku diktu, riječ i iskren savjet koji ste nam dali!"

Nakon dugogodišnjeg predanog rada profesorica latinskog jezika, Zehra Ferušić, ispraćena je u penziju. Nesumnjivo je da je profesorica Zehra Ferušić mnogo postigla za vrijeme svog radnog vijeka i da će je se svaka generacija rado sjećati.

"Hvala Vam za svaku diktu, riječ i iskren savjet koji ste nam dali"

Povodom tog događaja Druga gimnazija Mostar je upriličila svečani prijem za profesoricu Ferušić i uposlenike, te su se uz ugodno druženje mogli prisjetiti prošlih uspomena i iskustava.

Direktor škole, mr. Ćamil Tabaković, je u svom obraćanju istakao zahvalnost na doprinosu koji je profesorica Ferušić dala u napretku škole, te joj poželio mnogo zdravlja, i ugodne i sretne dane mirovine. Na prijemu su procitani i dijelovi pisama koje je profesorica dobila od učenika na isteku svoga radnog vijeka.

"Opasna, nemilosrdna, "ujeda"...sve ove riječi bile su pridjevi kojim su Vas opisivali. Nakon ove godine koliko ste nam predavali, ne shvatamo zašto su nam to govorili. Iskreno nam je žao što se neće moći razbiti ta predrasuda mlađim generacijama, jer im Vi, nažalost, nećete predavati. Možda će ostati samo legenda o tome kako je jednom jedna profesorica Ferušić predavala neki strašni izumrli jezik."

"Draga profesorice Ferušić!

"Konačno", reći će mnogi. Tako smo i mi mislili na početku godine. Konačno će otici u penziju profesorica Zehra, strah i trepet...Dokazali ste da cilj profesora nije samo ispisivanje table i čitanje lekcija. Tu ima mnogo više od toga. Naučili ste nas šta je poštene, ljubav, red, disciplina, a za to se diplome ne mogu dobiti."

"Želim da Vam kažem da ste jedna od vrlo rijetkih osoba u današnjem svijetu koja je realna i objektivna u svakoj situaciji...Hvala vam što ste bili dio mog života, što ste me naučili kako biti čovjek u svakoj situaciji. Hvala Vam što ste me naučili primiti znanje. Najviše Vam hvala za to što ste uvijek imali vremena za nas, za razgovor o životu, budućnosti i svemu što nas čeka."

Na kraju ostaje da još jednom poželimo profesorici Zehri Ferušić puno zdravlja i sreće u zasluženoj penziji.

NAGRAĐENI RADOVI:

„Život Hamdije Mulića“

“Ima inteligentnih ljudi, koji se kite znanjem i umijećem, ali pravo ne shvataju plemenitu svrhu na zemlji, te su sa etičkog stajališta pravi idioti. Nije dosta samo natrpati dječiju dušu znanjem, nego treba da i najmanji dio nauke utječe na dobar odgoj mlađeži.” - riječi su Hamdije Mulića, učitelja, književnika i pedagoškog pisca, od čijeg se rođenja, ove godine, navršavaju 133, a od smrti 77 godina.

Ta informacija bi danas, vjerovatno, došla do većeg broja ljudi, da lik i djelo Hamdije Mulića nisu zaboravljeni u haosu 20-og vijeka. Nažalost, Mulićeve knjige su godinama skupljale prašinu na policama biblioteka jer šira javnost nije upoznata sa njihovim značajem, koliko u pedagoškoj i odgojnoj sferi, toliko i u književnoj. Svojim pedagoškim i književnim djelima, Hamdija Mulić je nastojao promijeniti svojevremenu situaciju u Bosni i Hercegovini. Njegovi su ciljevi bili: poboljšanje obrazovnog sistema, unaprjeđenje vjerske nastave, jednakost svih ljudi i razvoj pismenosti na narodnom jeziku. Da je uspio ostvariti svoje ciljeve govori nam činjenica da su mnogi njegovi tekstovi i danas tema interesovanja i izučavanja većeg broja pedagoga.

Kraj 19-og vijeka bilo je doba dolaska nove vlasti na naše prostore. To je bio period velike nepismenosti jer je do tada učenje većinom bilo vjersko. U tom periodu, tačnije 1881. godine u Konjicu, rođen je Hamdija Mulić. U rodnom mjestu završio je mekteb i osnovnu školu, a u Sarajevu nižu gimnaziju i učiteljsku školu. Odmah poslije završetka škole, 1901. godine, postao pomoćni učitelj u Čapljini, a po položenom stručnom učiteljskom ispitu, u roku, stalni učitelj. Kao učitelj radio je u nekoliko mjesta Bosne i Hercegovine, kao što su Konjic i Hrasnica, da bi 1913. godine bio premješten u Sarajevo, gdje je radio sve do penzije. U Sarajevu je, uz učiteljsku službu, predavao pedagoške predmete u Učiteljskoj školi i Gazi Husrev-begovoj medresi, te “Islamskoj vjerskoj ženskoj školi”, gdje je predavao sve do kraja školske 1943/44. godine.

Primarno zanimanje Hamdije Mulića bilo je pedagog. Kako je pisao o odgoju i značaju knjige u prosvjećivanju, govore mnogi njegovi tekstovi koji su i danas aktuelni. Također, sudjelovao je u radu Islamskih prosvjetnih anketa, koje su održavane u svrhu reorganizacije islamskih naučnih zavoda i unaprjeđenje nastave u njima, kao i vjeronauke u državnim osnovnim i srednjim školama. Kad je pri Ulema-medžlisu u Sarajevu formiran Glavni odbor za suzbijanje nepismenosti među muslimanima Bosne i Hercegovine 1937. godine, i Mulić je biran u njega i bio jedan od glavnih saradnika. Mulić je pisao članke, objavljivao priručnike, sve s namjerom da nastavu na svim stepenima obrazovanja uskladi s modernim pedagoškim standardima. Mnogi njegovi tekstovi su bili pedagoškog karaktera, ali su imali i

književnu ljepotu.

Sarađivao je u brojnim časopisima: Behar, Pobratim, Smilje, Gajret, Biser, Školski vjesnik,

"Behar" je časopis sa kojim je Mulić najviše sarađivao. Kada su "Beharu" stizale sugestije u vezi sa bilježenjem folklorne građe, narodnih pjesama i pripovjedaka, tada su Hamdiji Muliću poručili: "Vi možete ljepše da nam poslužite s kakvom narodnom stvarcom."

Poučna tendencija kao cilj i svrha književnog djela ističe se u porukama uredništva. Pri tome se umjetnička strana djela shvata kao stilsko-događajni oblik u kome se iznosi moralističko. Svoj prosvjetiteljski program, koji pored školovanja i odgoja obuhvata i aktivno razvijanje rodoljubivih osjećaja, sa posebnom težnjom zadržavanja iseljeničkog vala, te adaptaciju u vremenu i prilikama, Mulić namjenjuje Bošnjacima, ali ga ne ograničava i ne zatvara do kraja, kao što se vidi u jednom njegovom djelu, nego kaže sa sviješću i osjećajem humaniste :

"Ima i u selu hrišćana. I oni su, da i oni – moj narod."

U svojim prozama, Mulić narodu prilazi potpuno realistički, bez ikakvih nametljivih pokušaja. Kroz proze se osjeti nostalgija zbog krize bošnjačkog mentaliteta u nadiranju novog vremena. Reformatorski naglasak jeste na bošnjačkoj omladini, sa posebnim naglaskom na pseudointelektualce i pseudokulturne pojedince, zbog kojih je jezik pun iskvarenih riječi: ***"Tu je i naš divni jezik u opasnosti."***

Ali, nije samo u opasnosti jezik, već društvo uopće, kao i onda, jer se i u današnjem društvu nameće briga kako opstati, uz ovu kako se školovati. Zbog toga, Mulićeve misli iz "Razgovora o inteligeniciji", i danas dobijaju na značaju:

"Ljudska se cijena razlikuje u pameti i po odgoju, a ne po odjeći... Ima ih, nešto su natukli, pa se veličaju kao da su ne znam šta, a ti su najgori... Koji narod ima dosta inteligencije, taj je napredan u svemu. Dakle, ne preostaje nam drugo, nego slati mladež na škole (mektebe)... A što je više inteligentnih ljudi, manje će biti džahila i neznanica."

O Hamdiji Muliću se ne zna mnogo, što dokazuje da je nepravedno zaboravljen, ali djela koja je ostavio iza sebe daju nam dosta podataka o njemu. Ona su pisana narodnim jezikom pa nam, samim tim, govore da je bio patriota. Kao pedagog, iza sebe je ostavio mnogo odgojno-obrazovnih djela u kojima iskazuje veliku ljubav prema djeci i želju za poboljšanjem njihovog obrazovanja. Te dvije osobine zajedno činile su ga reformatorom. Ako se govori o pravom narodnom učitelju, onda se govori o Hamdiji Muliću. Ako se govori o pedagogu i književniku koji kroz svoja djela teži boljoj edukaciji mladeži, onda se govori o Hamdiji Muliću.

Čak ako se govori o borcu za ljudska prava i o zagovorniku jednakosti svih ljudi, bez obzira na religiju i naciju, u njegovoj domovini, onda se i tada govori o Hamdiji Muliću! Zato bi trebao, današnjim i budućim prosvjetnim radnicima, ovaj nepravedno zaboravljeni, Čovjek plemenite riječi, biti uzor, a nama mladima prijatelj kroz Riječ koju je napisao!

Harisa Bojčić i Edina Voloder

DALEKO U BUDUĆNOSTI, DALEKO OD ARABIJE, U DOMOVINI NAŠOJ,

SALAVAT TI UČIMO!

„Allah i meleki Njegovi blagosilju Vjerovjesnika. O vjernici, blagosiljajte ga i vi i šaljite mu pozdrav! Sura El Ahzab, pedeset šesti ajet.

Posljednji Allahov Poslanik je centralno i najsavršenije stvoreno biće. On je najplemenitiji među stvorenjima. On, Božiji miljenik, je najčistiji u ljudskom rodu. On je veza svih vremenskih ciklusa, zagovornik kod dragog Boga, pečat poslanstva. Svojom riječju i djelom, govorom, ponašanjem, držanjem, navikama bio je persona otmjenosti. Svojim savršenim svojstvima dostigao je vrhunac slave. Prvo mjesto na listama najutjecajnih ličnosti u historiji čovječanstva. Svojim sjajem osvijetlio je tamu nevjerstva, neznanja i haosa. Ahmed, Muhammed, Mustafa, Emin, baš kako to i njegova imena znače je slavljeni, hvaljeni, odabrani, povjerljivi Vjerovjesnik i Poslanik Božiji. Bio je Allahov prijatelj, a poslat je kao milost Božija svim svjetovima.

„A tebe smo samo kao milost svjetovima poslali. Sura El Enbija, stotinu sedmi ajet.

Muhammed, neka je Božiji blagoslov i mir na njega, rođen je u Arabiji, gradu Mekki, pet stotina sedamdeset i prve godine. Ova neizmjerna Božija milost, data u Mekki, nije ostala samo tu u gradu, niti vreloj Arabiji, nego se prošetala cijelom zemaljskom kuglom. Davne hiljadu četiri stotine šezdeset i treće godine, na ove naše prostore, bosanske, dođe sultan Fatih sa svojim ljudima koji su zajedno sa Allahom i Njegovim melekima učestvovali u jednom važnom i značajnom činu. Donosili su salavat na uzora čovječanstva, Ebu Kasima, Muhammeda, neka je Božiji blagoslov i mir na njega. Moji preci, rođeni u kršnoj Hercegovini, primjetiše ljepotu, vrijednost i snagu onih koji slijede Istинu učeći salavat i šaljući pozdrav prvaku ljudi, donositelju Istine i zagovorniku kod Boga dragoga.

Izgovarajući šehadet zavjetovaše se da će preuzeti Emanet prenositi na svoje potomke, i dalje. Od tada, do hiljadu devet stotina devedeset i osme godine, moji preci su prenosili Emanet s generacije na generaciju. Te poratne, hiljadu devet stotina devedeset i osme godine, ja sam se rodila, i mojom akikom moji roditelji su me učlanili u društvo onih koji će sa Allahom i Njegovim melekima učiti salavat Njegovom Vjerovjesniku,

Muhamedu, neka je Božiji blagoslov i mir na njega. Od te devedeset i osme, pa sve do ove dvije hiljade četrnaeste godine, moji roditelji se trude da budem od onih čiji će uzor biti, uzor svih uzora, Muhammed, neka je Božiji blagoslov i mir na njega.

Na ovom komadu zemlje što se Bosnom i Hercegovinom zove, prodefilovalo je mnogo vladara i protutnjalo mnogo ratova. Boravilo je mnoštvo kultura i civilizacija. Svoje mjesto su našle različite religije na ovom šarenom bosanskom čilimu. U ovoj zemlji, kakva jest, zemlji Bosnii Hercegovini ima mjesta i za mene, onakvu kakva jesam. A ja sam, ponosna što sam od onih koji uče salavat na najsavršenije stvorenje, Allahovog miljenika, Muhamedu neka je Božiji blagoslov i mir na njega. Šaljem mu selam iz Bosne ponosne, i Hercegovine kršne, nadajući se da će biti u društvu onih koje volim. A ja volim Muhamedu alejhisselam.

SALAVAT I SELAM TEBI BOŽIJI POSLANIČE!!!

SALAVAT I SELAM TEBI BOŽIJI MILJENIČE!!!

SALAVAT I SELAM TEBI BOŽIJI VJEROVJESNIČE!!!

SALAVAT I SELAM TEBI BOŽIJI ZAGOVORNIČE!!!

Domovina se srcem izgovara i kada usne zanijeme

Vatra. Osjećam kako se toplota kroz moju kožu polako uvlači u svaki dio moga tijela. Struji kroz mene. Kroz dobro zamogljeni pogled mogla sam samo vidjeti kako vatreni jezici kao gladni gutaju sve ispred sebe. Kratki film o porodičnom ručku se trenutno prikazuje u kinu mojih sjećanja kao na filmskom platnu. Babo, mama, sestre, ja. Svi smo tu. Na stolu je mnogo hrane. Ipak, osjećam da je ono čime se hrane ovi široki osmijesi na njihovim licima, neka neizmjerna sila ljubavi koja se osjeća u zraku. Slike se redaju jedna za drugom. Svaku ispraćam poljupcem, obećavajući im vječni dom u mom srcu. Film se prekida. Dim se polako uvlači u moja pluća. Osjećam njegovu vrelinu. Tako lijep trenutak za umrijeti. Bože, je li to osmijeh na mom licu ? Da, ja se stvarno smijem. Valjda, moje posljednje iskre života žele da zagrle svoj kraj dostojanstveno. Pa i nije tako strašno. Nije uopće strašno. Dodiri smrti su tako neočekivano nježni. Odjednom, kao grom iz vedra neba, bez ikakvog predosjećaja, osjetila sam još neke dodire. Mnogo grublje nego one smrtne. Nemoguće da se to život bori za mene. Ili, ipak...Sila tih dodira me podiže na noge. Nakon nekoliko bolnih koraka svježi vazduh je ispunio moje premoreno tijelo. Odmah sam posrnula. Pustila sam noge da me izdaju do kraja. Da , ipak je smrt odgodila svoju posjetu mojoj duši.Otvorila sam oči. Probudila sam se. Čudno kako inače ne razmišljamo o tako jednostavnim stvarima kao što je otvaranje očiju nakon sna. Ali sada, u ovom trenutku, to je za mene bilo čudo sa kojim se ništa drugo na svijetu nije moglo porediti. Ne prepoznajem ovu sobu, ne prepoznajem ove zidove u kojima nema utkano ni jedno jedino sjećanje. Jedino što prepoznajem je lice moje majke. Sa maminog lica sam pročitala sve. Shvatila sam. Sve sam shvatila. Ona granata koja je pala pored naše kuće izazvala je požar. Čudovište koje je u meni stvorila ta istina je vrištalo, lupalo, ubijalo,kidalo, lomilo sve. Čak ni vatra se nije ugasila. Ona se samo lukavo uvukla i preselila u mene. Za sobom je ostavjala pustoš. Golu dušu kao pustinju. Znala sam da neću vidjeti babu. Znala sam jer on je sada tamo. Na nekoj liniji, gdje je zemlja natopljena krvlju, gdje ljudi djeci otimaju djetinjstvo. On je tamo gdje oni koji su meni oteli dom pokušavaju da mi uzmu i njega. I znam, znam da ne smijem ni žaliti, ni plakati, ali strah me ubija. Zajedno je sa daidžom,sa amidžama, sa dedom. Samo nek se oni meni vrate. Hoće. Znam da hoće. Jer oni se ne bore za sebe nego za sve nas . Gledala sam u majku. I

I ona je gledala u mene. Kao da je mogla da čita moje misli. U meni su odzvanjali jecaji i vriskovi.“ Nema je, mama, nema više, nema ni mojih malih lutkica iznad mog bijelog kreveta, ni babine police sa njigama, ni našeg lijepog smeđeg trpezarijskog stola. On je uvijek imao moć da nas sve skupi oko sebe i uvijek vrati jedne drugima. Podsjećao nas je na vrijednost onoga što imamo, a sada ni njega nema. Mama, nema ih“. Ali ne, nisam smjela to izgovoriti. Takve riječi teške kao planina bi pale na njeno srce i slomile je do kraja. Izvukla sam osmijeh iz ničega. Bio je malo nespretno nacrtan, ali je ipak bio osmijeh. „Nema veze, napraviti ćemo novu .“ Klimnula je glavom. Njen osmijeh je bio mnogo ljepše nacrtan od moga, čak i pored suze u koju je smjestila sve one moje riječi i koje su se otkotrljale ostavljajući samo trag soli za sobom. Nisu me zanimali ni vojnici na ratištima, ni heroji na čitavom svijetu, ja sam znala da je ona tada bila najhrabrija žena u svemiru. Kasnije sam razmišljala. Moj babo, mama, rođaci, svi koje znam, stalno sebe žrtviju, svaki dan riskiraju sve pa i život. Zbog čega ? Zašto se ljubav mora mjeriti žrtvama? Poslije mi je neko rekao i shvatila sam. Nije to samo riječ. A i kad je riječ samo se tišinom izgovara. Nije domovina samo ni zemlja crna, ni rijeka brza, ni nebo plavo. Domovina se smije nositi na usnama samo ako je nosiš na duši . Ona se čuva da bude, ona se voli i ona se osjeti. Za nju se gine i umire, za nju se žrtvuje. I ako je moja žrtva moj dom, pa i život, ja neću imati veću čast nego da to podnesem sa osmijehom za nju. Opet je moje razmišljanje prekinula mama. Rekla mi je da je bila sreća sto su me našli u pravom trenutku i izvukli jer da sam ostala minut duže dim bi me ubio. Rekla je i da ćemo od tog dana živjeti kod jednih njenih rođaka, a za poslije cemo vidjeti. Zamišljala sam tada našu izgorjelu i srušenu kuću. Ostao je tu i tamo poneki crni zid, eto, onako, samo da sjedoći da je tu nekada postojao život. Iznad pepela lebdjela su sjećanja i uspomene oplakujući svoje rodno mjesto.

I onda na pragu istrošenih bijelih vrata sobe u kojoj smo boravili pojavio se lik visokog, krupnog muškarca tridesetih godina u vojničkoj uniformi. Veliki grb Armije Bosne i Hercegovine na privjesku njegovog lančića je sijao raskošno kao i uvijek. Njegova pojava bacila je sve moje patnje u drugi plan. Biserni osmijeh, koji se širio po njegovom licu, uspio je osvijetliti moju sobu tuge. Uspio je da skloni sjenu sa moga sunca koje je danas doživjelo pomračenje. „Senoo!“. Seno i njegova žena Alma bili su naši kućni prijatelji i naše najbliže komšije. Nikada nisu imali djece, valjda su se zato tako snažno vezali za mene.I ja sam njih mnogo voljela . Mnogo. Oni su za mene bili kao brat i sestra. Ustala sam iz kreveta i potrčala prema njemu. Bože, njegov zagrljaj je kao čaroban. Liječi rane kao da nikada nisu ni postojale. Suze su krenule same. Počele su padati kao da su se godinama skupljale u mojim očima. Plakala sam. Plakala sam kao mala beba. Kada sam ga pustila iz svojih ruku obrasio mi je suze. Nježno je iz džepa izvadio malu čokoladicu u zelenom omotu i stavio mi je u dlan. Po stoti put. Te čokoladice nisu izostale ni jedan jedini put kad bi došao da me posjeti. One su u to vrijeme bile luksuz i nije svako mogao da ih priušti, međutim on je nekako uvijek uspijevao da ih pronađe. Osjećala sam da moj osmijeh njemu znači mnogo više nego novac za čokoladicu. Uzeo me je u ruke i podigao u zrak rekavši mi šaljivo da opet ništa ne jedem i izmišljajući šale na račun moje težine. Nekada mi ga je bilo toliko žao. On je volio da se igra sa mnom i trči iako ga je ona nogu u koju je mnogo ranjen i zbog koje nije mogao ni hodati često boljela. Pozdravio se sa mamom i sjeo pored nje. Poslije sam čula kako govori da je na liniji teško, da se umire svakog trenutka, ali da su babo i on dobro, hvala Bogu. Dan za danom je prolazio. Seno je svraćao s vremena na vrijeme, a ja sam uveče prije spavanja samo molila Boga da mi ih čuva. Sve njih. Vrijeme je letjelo, nestajalo. A meni se svaki sat činio kao vječnost. Jednog dana babo se vratio, ali daidže nije bilo sa njim . Mama je dugo vremena samo plakala i sakrivala se od svih. Ali kada je rat prestao i nju je to prošlo. Ponovo se vratila i sebi i nama. Na Bajrame i pojedine dane u godini kada bism ga se sjećali više nego inače,

Na Bajrame i pojedine dane u godini kada bism ga se sjećali više nego inače, mama bi govorila da je naš daidža dao život za našu slobodu. Ja sam znala to i bila sam najponosnija daidžina mala curica, kako me je prije on zvao. Napravili smo novu kuću, blizu one stare, ali Alma i Seno su se odselili. Od njih je ostala samo jedna slika sa mog osmog rođendana. Na toj slici ja sam sjedila Almi u krilu dok je pored nas sjedio Seno smiješći se. Mnogo sam plakala, jedno vrijeme bila čak i ljuta, ali i mene je to prošlo vremenom iako su sjećanja i dalje bdjela i postojala u meni. Dvadeset godina. Do neki dan svi osjećaji iz tog perioda bili su uredno poslagani i smješteni u jednu posebnu seharu u mom umu. Rijetko sam je otvarala, jer ako je jednom otvorim znala sam da će iz nje izaći mnoge lijepе, ali i mnogo više ružnih stvari. Zato je nisam dirala. Do nedavno. Stajala sam u redu u banci. Red se neviđeno sporo pomjerao. I moje oči su jednog trenutka jednostavno stale. Slika ispred mene ubrzala je rad srca. Ne, nemoguće. Haluciniram. Da, on je.

Samo gospodica nije bila završila. Jedva je hodao sa onim svojim štakama. Kretao se vrlo sporo prema izlazu. Opet sam kroz suze projecala: „Seno!“ Okrenuo se. Odmjerio me poluzatvorenenim očima. Onda je široki osmijeh preplavio njegovo lice. „Žgolio!“ rekao je smijući se. Klimnula sam glavom. Suze su samo kapale, bezbroj njih. Istrčala sam iz reda i zagrlila sam ga kao onog dana kada nam je kuća izgorjela. I on je zaplakao i njemu su se suze slijevale niz lice, ali osmijeh nije skidao. Tako zagrljeni otputovali smo u svojim glavama godinama unazad. Kada sam ga pustila rekao je kroz smijeh da mu je žao što nema nikakvu čokoladicu da mi da. Nasmijala sam se i rekla da nema veze. Predložila sam mu da odemo do mene i popričamo. Nije imao vremena. Rekao je da mora ići, da ga Alma čeka. zajedno smo izašli i sjeli na klupu ispred zgrade. Ja sam mu pomogla sa štakama. Rekao je da se poslije rata morao preseliti, da za njega i njegovu voljenu Almu više nije bilo života u onoj kući i da mu je najteže palo to što se morao odvojiti od mene i da je zato otišao bez oproštaja. Pitala sam ga zašto nije nije otišao u Švedsku, znala sam da je tamo imao mnogo rodbine. „Sine moj, ovdje je moje sve, ma ne bih ti ja mog'o tamo. A za šta sam zdravlje dao nego za ovo malo parče ilovače na ovom velikom svijetu. Ovdje sam se rodio, odrastao, našao svoju Almu, sreo jedno malo žgoljavo dijete koje sam mnogo volio, patio, obolio, borio se, a ovdje ču i da umrem, vala. Nek me pokopaju u moju zemlju. Meni bi i u mezaru tuđa zemlja bila teška. Eto, sine moj.“ Izgubila sam potpunu kontrolu nad mojim tjelesnim funkcijama, ne mogu zaustaviti suze. Samo mi je jedno pitanje sinulo primjetivši po drugi put kako i nakon toliko vremenena i dalje pored srca nosi grb svoje Armije. Izgovorila sam ga onako tiho sa mnogo prekida zbog jecaja. „Jesi li ikada požalio, je li ti ikada bilo zao sto si izgubio nogu, kuću, mene zbog rata? Vidiš da je i sada haos, sve si svoje dao za nju, a sad ni penziju pristojnu za život ne možeš dobiti, sada se boriš kao i onda. Je li ti žao svega za tu jednu riječ- Bosna ?“. Nasmijao se, očinski me pogledao i rekao. „Znam ja da je sada stanje loše i da ovo nije ono što smo željeli, ali nije za to krivo ni naše lijepo bosansko nebo, ni naše rijeke, nego ljudi, zato mi je svejedno. Za njih nisam ništa dao. Drugačije je znaš. Onda sam se borio za moju domovinu, a sada samo za život, a ti znaš da je meni život sitnica kad je u pitanju ONA. Da sam mogao dao bih još i više. Ne žalim, ni najmanje. I nije to obična riječ-Bosna, djevojčice moja. Ona teče sa mojom i tvojom krví i kroz mene i kroz tebe. Ona živi u svakom ovom kamenu. Ona odzvanja i u tišini. Ona se najljepše opjevava srcem.“

Ove rečenice, kako su izlazile iz njegovih usta tako su se urezivale u moje srce kao u kamen. Ove rečenice su upotpunile moju knjigu shvatanja domovine, njenog postojanja i neizmjerno beskrajne vrijednosti. Obećali smo jedno drugome da ćemo se opet vidjeti, a nakon nekoliko dana ispred moji h vrata osvanula je i čokoladica u zelenom omotu sa papirićem na kojem je pisalo.

Ako se i dalje pitaš, domovina se srcem izgovara i kada usne zanijeme.

Adnana Hujdur II3

Tabaković Čamil
direktor

Čomić Edina
profesor

Đajo - Begić Mira
profesor

Mušić Nejra
profesor

Rizvanbegović Svetlana
profesor

Šuta Esad
profesor

Hadžiomerović Anes
profesor

Džiho Bakir

Lizde Emina

Bajgorić Amina

Balavac Merima

Vilogorac Amar

Herenda Đhana

Lerić Nejra

Kajan Medina

Karadža Faruk

Hasić Leila

Đuliman Amer

Đermanović Mia

Ćesić Arnesa

Zukanović Izedina

Tule Adla

Lulić Emina

Begović Naida

Badžak Hamza

Bećirović Merima

Crnalić Armina

Memic Almedina

Kazazić Jasmina

Husagić Ajla

Milavić Mirza

Saric Ajla

Jazvin Dženeta

Hadžiomerović Anesa

Zolj Belma

Pajić Mirza

Kovačević Enisa

Čopej Mirsada

Količić Samra

Begluk Nermina

Ćenan Elmina

Obradović Adin

Obradović Adisa

Barak Adelisa

Balavac Adnan

Torlo Lejla

Omerika Ajla

Šabanović Edina

Cerovina Nejra

Demirović Naida

Bašić Minea

Husić Adin

Bajgorić Anida

Pašić Alisa

Kolašinac Samra

Mulać Merisa

Spahalić Merima

Kovačić Enis

Venhari Ajla

Gaštan Riad

Drđević Mirha

Palata Anela

Marić Ezana

Jukio Alem

Brkan Ammar

Kevrić Azra

Količić Alma

Čokalović Asja

MATURANTI DRUGE GIMNAZIJE MOSTAR GENERACIJA ŠKOLSKE 2014/2015.

FOTO STUDIO "HADŽIĆ"

Nezaboravna ESPAÑA

Iako je prošlo gotovo pola godine od tog divnog putovanja, mi se još svega sjećamo kao da je bilo jučer a sigurno ćemo ga pamtitи cijeli život. To putovanje ujedno je bio znak zrelosti i mogućnost da napokon dokažemo svojim roditeljima da samo odgovorne i „odrasle“ osobe kojim se oni mogu ponositi

Sve je započelo tog dugo iščekivanoga petka, tog sto puta spomenutog 12.09, svi smo uzbudeno čekali cijelu školsku godinu i što se taj dan sve više približavao, to smo mi bili sve nervozniji. Trebalo je mnogo toga obaviti, kupiti sve stvari sa dugih popisa i pri tom paziti da se ništa ne zaboravi. I ... napokon, naoružani dobrim raspoloženjem i teškim koferima željni uzbudjenja čekamo polazak.

Prva destinacija, grad Lido di Jesolo u koji smo stigli oko 14^h. nas je očarala. Iako umorni otrčali smo na plažu i okupali se, ali ne zato što nam je bilo vruće, već od duga vremena

Drugog dana posjetili smo Padovu i Veronu, grad Romea i Julije u koji svi ljudi dolaze kako bi napisali svoje ime na “Zid želja” za koji se vjeruje da ako napišete ime osobe koju volite da će vas sudbina jednog dana spojiti. Naravno tu je zlatna Julija za koju se kaze da ako muskarac uhvati Juliju za njene grudi i zaželi osobu koju voli da će zauvijek biti zajedno. **Treći dan** smo proveli naputu prema Španiji i tek sljedeći dan stigli u LLoret de mar i smjestili se u hotel Florida Park. Nažalost, bili smo razočarani hotelom ali nismo imali izbora i tako da smo se smjestili u sobe i počeli da se spremamo i dogovaramo kako ćemo provesti četiri duga dana u jednom od najljepših dijelova Španije.

Peti dan je bio rezerviran za posjetu stadiona jednog od najpoznatijih klubova svijeta a to je Barcelonin stadion Nou Camp. U samom stadionu se nalazi muzej koji smo posjetili i pregledali svaki njegov dio.

Najzanimljiviji nam je bio natpis na suprotnoj trbini MES QUE UN CLUB („i više od kluba“). U nastavku dana smo posjetili Sagrada Familie, ogromne građevine u centru Barcelone, a pred sami povratak u hotel Magičnu fontanu i uživali u divnoj muzici i mijenjanju boja same fontane.

Šesti dan smo odlučili ostaviti za nas i odlučili se zabaviti čitav dan na bazenu i na plaži pa nismo išli na neke posjete. navečer smo zabavu nastavili u diskoteci Hollywood

Sedmi dan je bio jedan od najboljih dana na čitavoj ekskurziji išli smo u avanturistički park koji se zove PortAventura. Svi smo ljubitelji opasnih vožnja i raznih strašnih ubrzanja, padova pa smo svi i uživali u ovom parku.

Osmi dan je za nas bio ujedno i najtužniji jer smo se morali spremati za povratak kući pa nismo bili raspoloženi. Naravno svi smo ustali rano doručkovali otrčali na plažu gdje su valovi bili ogromni što nam se svidilo.

Nakon venecije pošli smo u hotel Grandsemo u kojem smo prenociли to noć i pošli smo nazad u Bosnu i Hercegovinu u ranim jutarnjim satima desetog dana.

Ova dva dana smo proveli u putovanju nazad u Bosnu i Hercegovinu i svi smo bili tužni radi toga i svi smo pričali o tome gdje nam je bilo najljepše i čak smo se dogovorili da ćemo ponoviti sve ovo jednog dana.

Deveti dan smo proveli u Veneciji jednom od najljepših gradova svijeta i vidjeli jedan od najvećih trgova tj. Trg Svetog Marka gdje se ujedno može popiti i najskuplja kafa na svijetu. Nakon Venecije pošli smo u hotel Grandsemo u kojem smo prenociли i pošli nazad. Umorni, iscrpljeni od nesna i vožnje, ali puni utisaka, lijepih slika i bogati prijateljstvima i druženjima nakon dva dana vožnje vratili smo se u Mostar svojim najmilijim.

Adnan Balavac IV4

Riječ moje generacije

Rođeni '96., '97., „poslijeratna“ generacija. Rođeni iz straha od nestanka i zaborava, strepimo, bojimo se preći preko granica i barijera, a da pri tom ni mi samo ne znamo zbog koga! Želimo biti bliže onom što se desilo i što ne želimo da se ponovi, nego onom što bi moglo promijeniti i naše i živote naše djece. Život je lijep onoliko koliko ga mi učinimo lijepim. Zar nam treba da se idalje osvrćemo na ono što se završilo prije 20 godina? Zašto kamenjem od naših tvrđava ne bismo gradili mostove ljubavi, pružajući njima ruke ljubavi nepoznatom novom životu bez sjećanja na gorku prošlost.

Na nama je da shvimo da nije život sve ono što životom zovu. Ne smijemo sebi dozvoliti da budemo glumci na ovim daskama života, sa jeftinim maskama i čekati noć da bismo mogli biti oni pravi mi. Ne živimo u vremenu kada možemo graditi mostove umjesto tvrđava, ali smo dovoljno jaki da sagradimo vrata na njima za se one koji ostavljaju samo fina sjećanja i dodaju još po jedan kamen na naše tvrđave, ali jedan od onih koji propuštaju svjetlost.

Kada poslije napornog dana možemo spustiti umorno lice na mekani i mirišljavi jastuk i prisjetiti se stvari koje smo učinili da bismo izmamili osmijeh dragih osoba, onda znamo da smo učinili nešto jako vrijedno. Kada možeš budan sanjati. Razmišljati zrelo. Planirati manje ili veće promjene koje želimo uraditi kako bismo se osjećali ispunjenima. Lišiti se osjećaja tjeskobe, popeti se na sami vrh stijene i vrisnuti iz sve snage. Ostaviti svoje emocije u tuđem čvrstom zagrljaju.

Jedini kamen koji propušta svjetlost u naše tvrđave je ljubav. Samo je ona prava i iskrena sreća, samo smo zbog nje spremni na sve ili ništa i jedino nas ona može natjerati da pokidamo lance koji nas vežu za tvrđave i napustimo ih. Daje nam snagu i vjeru da zakoračimo u nepoznato bez straha te hrabro koračamo kroz sve ono što dolazi ne osvrćući se ka onome što je prošlo. U životu se trebamo okrenuti samo onim stvarima koje vrijede, jer sve nas troši, više ili manje, ali kad već nestajemo, trebamo nestajati bez žaljenja. Suza koja teče niz lice ostavlja trag za sobom, otvara put nekoj sljedećoj da lakše hodi, pa zar da im dozvolimo toliki luksuz da po našem licu marširaju kako hoće? Zar da živimo život onako kako su živjeli oni prije nas, u zidinama bez vrata i svjetlosti? Ne!

Trebamo graditi tvrđave sa vratima, ... isprobati neisprobano, ... obilaziti zaboravljeni, ... pričati prešućeno, ... voljeti zabranjeno. Zar da živimo tugu da bi neko uživao našu sreću? Ne želimo i nećemo više da prihvatom za činjenicu da nas boli život i da je to zbog nas samih, običnih smrtnika. Vrijeme je da pogledamo sreću i ljubavi u oči i iskreno im poželimo dobrodošlicu.

UČENIČKI RADOVI

Sreća

Blagi pogledi. Slučajni dodiri u prolazu. Osmijesi nepoznatih ljudi koji nam uljepšaju tmurne i sive dane. Lijepe riječi vesele starice koja svojim teškim korakom prelazi svoj životni put. Nježne ručice bezbrižnog djeteta koje svojim sitnim i hitrim pokretima hrli majci u snažan zagrljaj. To je komponenta života koja opisuje sreću. Jedna od važnijih stvari koje čine naš život potpunim je unutrašnje zadovoljstvo. Kada poslije napornog dana možemo spustiti umorno lice na mekani i mirišljavi jastuk i prisjetiti se stvari koje smo učinili da bismo izmamili osmijeh dragih osoba onda znamo da smo učinili nešto jako vrijedno. Kada možeš budan sanjati. Razmišljati zrelo. Planirati manje ili veće promjene koje želimo da uradimo kako bismo se osjećali ispunjenima. Lišiti se osjećaja tjeskobe, popeti se na sami vrh stijene i vrisnuti iz sve snage. Ostaviti svoje emocije u tuđem čvrstom zagrljaju. Ležati na sceni. Usporenio i duboko disati. Slušati tišinu. Laganim, gotovo neprimjetnim, pokretom buditi sve uspavane ćelije na tijelu. Osjetiti grube i skliske daske. Tišina je sve glasnija. Uzdisaji partnera. Dišemo u istom ritmu. Slušamo se. Razumijemo se bez izgovorene riječi. Tišina prevladava u našem govoru tijela. Ustajemo i našem usklađenom disanju dodajemo jednu novu komponentu – dodir. Pogledi, koji ponekad znače više nego izgovorena riječ. Svaki treptaj oka je naglašen. Partner pušta glas van iz svog opuštenog tijela. Riječ je nadjačala tišinu. Riječi su novi članovi u našoj igri dodira. Ljudi, koji su sa druge strane scene, poštovanjem i gromoglasnim aplauzom podržavaju naš rad. U tim trenucima cijelo moje biće je ispunjeno. Sve stvari koje volim tada su na jednom mjestu. Zatvorim oči i poželim da taj osjećaj nikada ne prestane. Često poželim da svi ljudi, barem jednom u životu budu sretni na način na koji sam ja kada sam na sceni. Daleko od svih, a tako blizu svima.

Lejla Suljić III3

Bolesna od ljubavi

Na mom licu tuga pjesme piše
Svijeća dogorijeva
Vreli dah nestaje
Uz mene je jedna sjena
Ali i ona me noću napusti
Pogled mutim da lik tvoj ne vidim
Srce cijepam da te ne osjećam
Iz tame tvoje oči pogađaju poput metka
Za mene si bolest rijetka
Neizlječiva

Ajla Čolaković III3

Da li upaliti svjetlo ili vječno proklinjati tamu

Dođe vrijeme kada nam se učini da život nema svrhe, da ništa nije bitno, vrijeme kada poželimo da nestanemo. Uzrok su sigurno razni problemi od uskraćene ljubavi do malih i velikih dugova. Ponekad je problem baš to što problema uopće i nema pa čovjeku odjednom sve postajedesadno i beznačajno. Može li čovjek živjeti bez problema i imati idealan život?

Naravno, ne. Svi mi imamo neke probleme i svakodnevno vodimo borbu sa svojim demonima. Tako učimo i dobivamo životno iskustvo, postajemo otporniji, jači i mudriji. Mislim da baš to naše živote čini idealnim i trebamo biti zahvalni što nam se pruža prilikada napišemo svoju priču. Nažalost, mnogi od nas upadaju u neka depresivna stanja koja su rezultat prevelikog razmišljanja i sekiracije oko određene životne situacije kojom nismo zadovoljni. Kasnije nam uglavnom prevazideni problemi postaju smiješni. Mislim da problem i nesreće koje nas zadesse uvijek trebamo susresti i pozdraviti kao nekog starog prijatelja pošto se oni uvijek vraćaju. Trebamo situaciju sagledati iz razliitih uglova i pronaći najbolje rješenje tako da prođemo najbolje što možemo. Iz svega možemo izvući nešto dobro i to trebamo isticati. Nikako ne smijemo biti pasivni i čekati da sveprode. „Sreću možemo naći i u najmračnijem vremenu samo se neko treba sjetiti da upali svjetlo“. Život treba prihvati onakvim kakav jeste i jedino tako možemo postići ono što želimo.

Svjetla ima u tami, tame ima u svjetlu i to se neće promijeniti. Takav je zakon prirode a na nama je da odnose dobrog i lošeg, svjetla i tame, tuge i radosti ... što bolje prihvativimo i što bolje iskoristimo.

Rijad Gaštan IV5

*Svakij čovjek doživi tamu u kojoj ne vidi izlaz za svoje probleme.
Često se osjeti napušten i zaboravljen, čak i od Božja.
Ipak, tamo učini svjetlo sjajnim i topnjim.
Bož ne poli reflektore
pod kojima ćemo blještati,
ali poli malo svjetlo u srcu
po kojem će nam oči sjesti
životnom rođošcu.*

SlovoArt

Sanjam i vjerujem

Sijede vlsi vire ispod šarenog šala, plave oči pune sjaja i blagi osmijeh na njenom naboranom licu. Izgledala je tako stvarno, kao da je zaista tu. Šta sve snovi mogu učiniti. Poigravaju se našim umovima, a na kraju smo mi zapravo oni koji će zapečatiti svoje jastuke suzama (kao uspomenu na taj san).

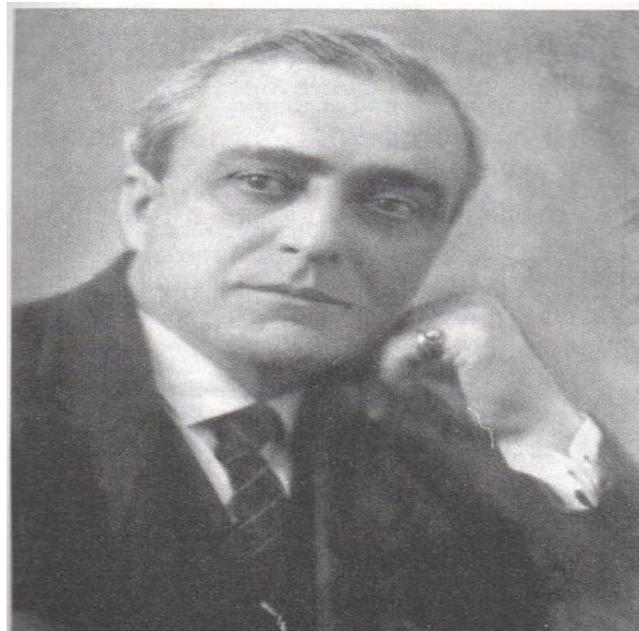
Posmatrala sam je dok klanja, pada na sedždu svome Gospodaru. Kao takvu sam je jedino i zapamtila. Vječno u molitvi za zdravlje i sreću svoje porodice, a nije ni mogla znati kakvu će prazninu i nesreću ostaviti kad nas napusti. Nakon što je predala selam pozvala me k sebi. Potrčala sam prema njoj raširenih ruku sa suzama u očima, i zagrlila je čvrsto. Htjela sam da taj trenutak vječno traje. Pitala me zašto plačem. Nisam mogla odgovoriti. Onda mi se ponovo obratila: "Lutko nenina, pa sjećaš li se ti mene imao, ipak si bila još bila mala kada sam otišla? Ne plači, ljepoto moja. Tvoja nena je uvijek tu da te čuva." Pričale smo o svemu, a onda mi je rekla da mora ići. Još jednom sam je zagrlila čvrsto, ovaj put u rukama mi je ostao samo prah. Dozivala sam je još nekoliko puta, ali odgovora nije bilo.

Probudila sam se sva u suzama, uzela sam stari album sa slikama. Toliko divnih trenutaka provedenih sa njom. Moja neno, srest ćemo se mi gore i tada te više neću puštati. Nedostaješ mi, volim te i voljet ću te do posljednjeg daha, a onda ćemo se i sresti.

Meliha Dejkić II2

„I lav u okovima je opet lav.“

ABDUREZAK HIFZI BJELEVAC
(Mostar, 1886.—Zagreb, 1975.)

Abdurezak Hivzi (Hifzi) Bjelavac bosanskohercegovački je književnik, prevoditelj i novinar. Njegova vrijednost kao književnika je neupitna iako je dugo vremena nepravedno zapostavljan u tom pogledu.

Rođen je u Mostaru, rastao je uz Neretvu koja je u njemu budila nesavladivi nemir prožet željama i sentimentalnim razmišljanjima koja će kasnije zaokupljati srca i duše junaka njegovih djela.

U Mostaru je završio trgovacku školu, a potom školovanje nastavlja u Galata-saraju u Carigradu. Tokom studiranja je primio vijest o smrti oca koji mu je pružao oslonac u njegovom napredovanju. Ostavši bez očeve potpore, morao se pobrinuti za majku i mlađeg brata, pa se je bio primorao da zaraduje novac na različite načine.

Bjelevac i danas spada u vrlo produktivne bosanske i bošnjačke književnike, čemu svjedoči zavidan broj njegovih romana i pripovjedaka. Pored toga, sarađivao je sa svim važnijim jugoslavenskim novinama između dva svjetska rata, te uređivao časopise „Novi vijek“ i „Behar“. Nakon sloma NDH prognan je od strane novih vlasti i više nije objavljivao, samo povremeno prevodio djela turskih pjesnika.

Abdurezak Hifzi Bjelevac umro je u dubokoj starosti, krajem februara 1975. godine, u Zagrebu. Tiho, gotovo nezapaženo, ispraćen je na bolji svijet. Njegove pripovijetke, drame i romani govore o životu bosanskohercegovačkih muslimana, u kojima se prikazuje svijet tradicije koji lagano iščezava u sudaru sa zapadnjačkom civilizacijom.

Njegov najbolji roman je „Minka“ (1917), a druga djela su: „Sličice i profili“, „Pod drugim suncem“, „Aprilske kiše“, „Ana Zolotti“, „Na kraju“, „Iščahureni leptiri“, „Melika“, „Zidanje srećnog doma“, „Muhammed, a.s.“, „Istanbul“ i „Carica Ahzer“.

Jedan od njegovih radova objavljen u listu Behar, 1901. godine:

Sve, sve, al' zanat

Ono ti u Bagdadu življaše jedan car. Jednog dana hodao on po gradu, gdje mu je bio taht, pa tako dođe pred kuću jednog siromaha i tu u kući vidi vrlo lijepu djevojku. Djevojka mu se odmah svidi, pa je zaišće od njezina oca. Otac, k'o siromah čovjek, za cara dat' svoju kćer, nije šala, za što ne bi. Odmah pristane, ali djevojka neće. Kad je upitaše zašto neće, ona reče da joj car kaže kakav umije zanat, pa da će mu onda poć'. Otac joj rekne da caru ne treba zanata, jer je car, pa mu more bit' bez tog', ali ona neće drukčije. Kad car vidi da ne može drukčije, poče razmišljati kakav je zanat najlakši, koji bi najprije mog'o naučit'. Rekoše mu da najbrže more naučit' hasure plesti. On se odmah prihvati toga i za nekoliko dana nauči taj zanat. Prvu hasuru oplete, pa je pošalje onoj djevojci na dar, a ona onda pristade i podje mu. Ko car, mnogo se dana svadba provodila i činio pir.

Car je bio sretan i zadovoljan sa ženom, al' opet što ga je onako napatila, smislio je da i on nju prvom prilikom za što god onako namuči. Brzo iza tog' zatrebalo mu je poć' na vojsku. Tu mu ispade prilika, pa on kad podje na vojsku reče svojoj ženi:

„Dobro pazi što će ti reći. Dok se ja povratim s vojske ako mi kobila ne oždrijebi ždrijebe k'o moj at, ako mi ti ne rodiš dijete, i evo ti ova čekmedža, u njoj su moje haljine pod pečatom, ako mi ih ne izvadiš, a da se pečat ne prelomi, posjeći će te.“

To joj car reče, pa ode, a ona se odmah iza toga lati spreme. Opremi se što bolje more, obuče na se muške haljine, uze uza se sluge, al' ne svoje, već druge, nove sluge, pa tako spremna krenu za carem na vojsku. Kad stiže cara, ona sa svojom družbom pade tu i blizu cara razape svoj čador.

Kad bi iza večere, ode ona caru u njegov čador na sijelo. Car je bezbeli nije mogao prepoznat, pa je na sijelu upita umije li se poigrati koje igre, a ona rekne da se umije poigrati „zarfa“. Onda zapovrgnu igru. Igrali su dugo, a sve je car nadigravao. Onda ona rekne caru da nema volje igrat' bez oklade. Tada car pristade i oni se druge večeri oklade po njegov muhur. Ona nadigra cara i odnese mu muhur. Drugi put se oklade po ata, i ona opet odnese. Ona odnese muhur, pa u svom čadoru otvoriti onu čekmedžu, prelomi pečat, pa izvadi careve haljine, pa opet muhurlejše k'o što je i bilo. Ata careva te noći zatvori sa bedevijom. Treće večeri oklade se u robinju, a tada car nju nadigra. Onda ona ode u svoj čador, obuče se k'o robinja, pa dođe caru i noći kod njeg'.

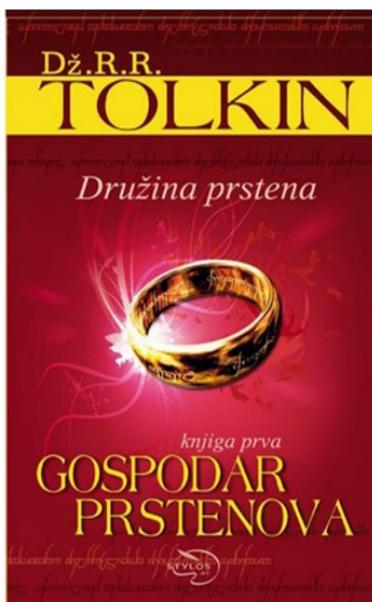
Sjutri dan ona se opet obuče u muške haljine, pa opet s carem zametne igru i car povrati i svoj muhur i ata. Na to se car digne s vojskom i ode, a ona kući. Nesreća htjedne, pa dušmanin razbije svu carevu vojsku, a car jedva pobjegne sam u tuđu zemlju, pa tude pletući hasure živio i tako jedva dođe kući svojoj. Kad mu žena čuje da on dolazi, izade pred njeg', a iznese mu dijete, ata i na čekmedži haljine, a na njima pečat nepreolomljen. Tada car udari na nju iftiru, a ona mu onda sve pripovijedi i on vidi da nije drugačije, pa i povjeruje.

Iza toga su dugo još živili, a car se uvijek sjećao svog boravka u tuđoj zemlji i kako je onda živio o svom zanatu, pa bi često rek'o:

„Sve, sve, al' zanat je najpreči.“

Aliman Ajla IV5

PREPORUČUJEMO:

Gospodar prstenova - epski fantastični roman engleskog akademika i filologa J.R.R.Tolkien. Priča je nastavak Tolkienovog ranijeg djela, Hobita, ali se razvila u mnogo veću i kompleksniju priču. Pisana je u fazama između 1937. i 1949. godine, a veliki dio je nastao tokom Drugog svjetskog rata. Iako je planirano objavljivanje romana u jednom svesku, on je objavljen u tri sveska 1954. i 1955. te je i kasnije obično tako bio objavljan. Od prvog je objavljanja štampan mnogo puta i preveden na veliki broj jezika, jedno je od najpopularnijih i najutjecajnijih djela književnosti 20. stoljeća.

Priča *Gospodara prstenova* odvija se tokom Trećeg doba Međuzemlja. To područje nastanjuju ljudi i druge humanoidne rase (hobiti, vilenjaci, patuljci i orci) kao i mnoga druga stvarna i fantastična stvorenja. Priča se vrti oko Prstena moći kojeg je stvorio Gospodar tame Sauron i od tihih početaka u Shireu grana se preko Međuzemlja prateći tok Rata za Prsten kroz oči glavnih likova, a posebno protagoniste Froda Bagginga.

Zajedno s ostalim Tolkienovim djelima, temeljito su analizirane i literalne teme koje se pojavljuju u *Gospodaru prstenova* i utjecaji na to djelo. Iako je već sama po sebi veliko djelo, priča je tek posljednji korak u sastavljanju mitologije na kojoj je Tolkien radio od 1917. Na ta su ranija djela, ali i na priču *Gospodara prstenova*, utjecale filologija, mitologija, industrijalizacija i religija, kao i ranija djela iz žanra fantastike te Tolkienova iskustva iz Prvog svjetskog rata. Isto tako, smatra se da je i sam *Gospodar prstenova* imao jak utjecaj na moderni žanr fantastike.

Velika popularnost koja ne jenjava dovela je do čestog spominjanja *Gospodara prstenova* u popularnoj kulturi, osnivanja velikog broja društava obožavatelja Tolkienovih djela i objavljivanja mnogih knjiga o Tolkienu i njegovim djelima. *Gospodar prstenova* nadahnjivao je i nadahnjuje nastajanje umjetničkih djela, muzike, filmova, video igara i novih književnih djela. Veoma dobro prihvaćena filmska trilogija Gospodara Prstenova Petera Jacksona, pobudila je novi val zanimanja za Gospodara prstenova i ostala Tolkienova djela.

Priča počinje hiljade godina prije događaja u knjizi sa samozvanim Gospodarom prstenova, Gospodarom tame Sauronom, koji je u tajnosti iskovao Veliki Prsten moći kako bi porobio nositelje ostalih Prstenove moći. Započeo je rat tokom kojeg je uspio doći u posjed 16 Prstenova moći koje je nosilo sedam gospodara patuljaka i devet gospodara ljudi; ljudi koji su nosili prstenove iskvarila je tokom vremena njihova moć i postali su Prstenove utvare ili besmrtni Nazguli, Sauronovi najstrašniji sluge. Sauron nije uspio doći do posljednja Tri prstena koje su zadržali vilenjaci. Ljudi velike otočne nacije Numerona pomogli su opkoljenim vilenjacima u ratu, a mnogo kasnije poslali su veliku silu da zbaci s vlasti Saurona koji se predao te je odveden u Númenor kao zarobljenik. Međutim, prepredeni Sauron zatrovao je umove Númenoreanaca protiv Valara i prijevarom ih naveo da napadnu Besmrtnе zemlje, zbog čega je Númenor uništen. Sauronov duh pobjegao je u Međuzemlje.

Prvi, najvažniji i najtragičniji lik ove trilogije je Frodo Baggins. On je voljan podnijeti žrtvu kako bi spasio Međuzemlje. Svojom osobnošću iskače iz gomile upravo zbog svoje dobrote, hrabrosti i poštenja. Gotovo je teško pojmiti da bi u jednom tako malenom i skromnom biću, mogla biti sakrivena tolika snaga i hrabrost da ima mogućnost spasiti cijeli svijet i živote na njemu. Frodo ima još jednu prekrasnu karakteristiku, a to je empatija. Frodo prema svima ima poštovanja, ali i osjećaj samilosti. Tokom svog putovanja mogao je otjerati Golluma, o zlijediti ga ili nešto gore, ali on to nije učinio, čak ga je i branio kada bi dolazio u sukob sa Samom. S druge strane Frodo je itekako bio svjestan Gollumove uloge u cjelokupnoj priči, znao je da im je Gollum potreban kako bi ispunili misiju.

Gospodar prstenova razvio se kao Tolkienovo osobno istraživanje vlastitog zanimanja za filologiju, religiju (posebno za katoličanstvo), bajke, kao i nordijsku mitologiju, ali na njegovo je stvaranje velikim dijelom utjecala njegova vojna služba u Prvom svjetskom ratu. Tolkien je stvorio cijeli, veoma detaljan, imaginarni svijet (Eä) u kojem je smještena radnja *Gospodara prstenova*, a otvoreno je priznao da su na nastanak mnogih dijelova toga svijeta utjecali različitim izvori.

U djelu postoje mnoge teološke teme uključujući i bitku između dobra i zla, trijumf poniznosti nad ponosom, te djelovanje milosti. Osim toga, u priči se pojavljuju i teme smrti i besmrtnosti, milosrđa i sažaljenja, uskrsnuća, spasenja, kajanja, slobodne volje, pravde, prijateljstva, autoriteta i iscijeljenja.

Guren glasui (hvala na pažnji)

Belmin Mahić i Merdin Sabljić IV5

PREPORUČUJEMO:

Ljubav u doba kokaina napisala je **Simonida Miljković** novinarka Blica i jedna od najčitanijih savremenih srpskih spisateljica. Književnošću se bavi od 2007. godine kada je izašla njena prva knjiga *Grabljivica*, najprodavaniji roman na Balkanu u posljednjih 25 godina čiji je tiraž dosegao nevjerovatnih 205.000 primeraka. Britanska izdavačka kuća *Pegasus*, jedna od pet najvećih na svijetu, proglašila je **Grabljivicu** vrhunskim djelom savremene svjetske književnosti. 2014. godine djelo se objavljuje ga na teritoriji Velike Britanije, Amerike, Kanade, Australije i Novog Zelanda kao **The Lady Predator**. Roman **Ljubav u doba kokaina**, novi bestseler Simonide Milojković nalazi se u vrhu lista najprodavanijih knjiga u regionu.

Roman tematizira mračnu stranu beogradskih tinejdžera a radnja je smještena u neposrednu prošlost, tačnije 2014. godinu. **Ljubav u doba kokaina** je dramatična i porazna isповijest beogradske studentkinje, koju je njen mladić gurnuo u pakao droge. Glavna junakinja Nina zaljubljuje se u svog vršnjaka, zavodnika Marka, i postaje zavisna od njegove pažnje i ljubavi. Ali njen svijet se ruši kad je se on zasiti i kad je ostavi. Spremna je na sve da bi ga ponovo vratila, a kada joj on u jednom noćnom klubu ponudi kokain, bez razmišljanja prihvata: tako se njenoj zavisnosti od ljubavi pridružuje i zavisnost od teških droga...

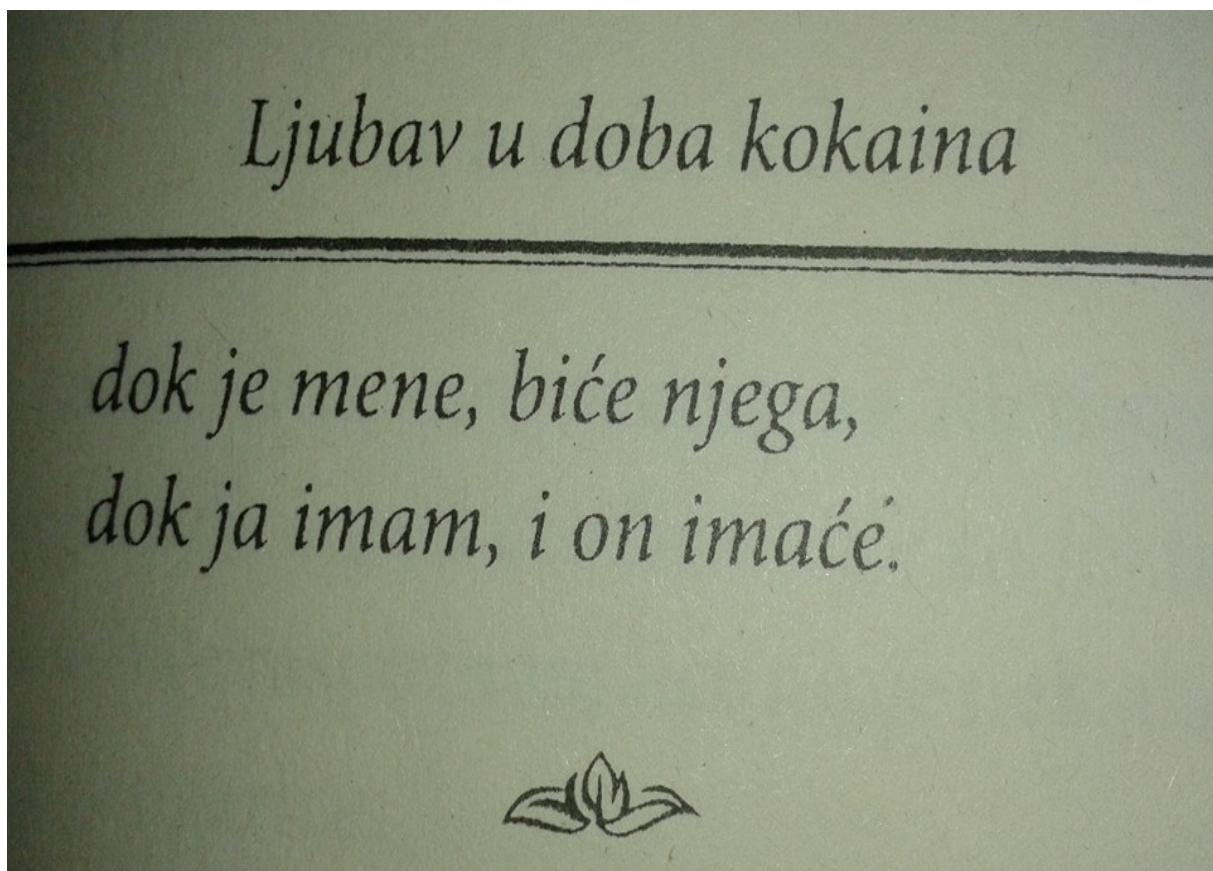
Na planu sadržaja, ovo je nimalo maštovito prepričavanje pokušaja relistički postavljene priče o brzoj propasti jedne tipične beogradske djevojke koja, zavedena šarmom, naravno, „dorćolskog” ženskaroša i tajkunovog sina, spoznaje muke teških ovisnika. Spisateljica piše lako, vješto, iskreno i bez uvijanja ne birajući sredstva da nam dočara surov svijet kokaina i njenih žrtava. Tako ćemo na osamdesetoj stranici zateći ovu eksplikaciju: „*gan ili špricer je špric; koka i kokta su kokain, dop i hors su heroin; petarda ili mić (gramić) jesu gram heroina, kaže se i čamil; lutka je polutka; ekser je ekstazi... marihuana ima najviše nadimaka: Marijana, Meri Džejn, Mara, vutra, vuja, pituljica...*“

Fascinantnost ove knjige nije zavisnost od droge, već zavisnost od ljubavi. Koliko daleko ćemo otići kako bi se približili voljenima? Koga ćemo sve otjerati od sebe, porodicu, prijatelje? Čega ćemo se sve odreći?

„Ooo, kako su muškarci slatka bića dok ispunjavaju naše želje i u kakva se užasna stvorenja pretvaraju kad nam ukinu upravo ono na šta su nas navikli!“

„Ljubav ima tu moć, da najozbiljniju osobu napravi neozbiljnom, najmoralniju nemoralnom, najljepšu da naruži, najpametniju zaglupi, najoštriju otupi, najsretniju da unesreći.“

Ajla Omerika i Samra Burić IV5

Muzički talenti:

Razgovarali smo sa učesnicama takmičenja "X factor-a"

Učenice naše škole, Ajla Šuta(IV₂) i Zerina Rahimić (II₂) su ove godine svoju sreću okušale u poznatom muzičkom takmičenju "X factor". Producenci i žiri su prepoznali njihov talent i omogućili im učestovanje na audiciji, ali, nažalost, to nije bilo dovoljno da prođu u dalje takmičenje. Bez obizra na to, pred njima je sigurno blistava muzička budućnost. Za naš školski list odgovorile su na nekoliko pitanja vezanih za ovo iskustvo.

Iz vaših nastupa moglo se zaključiti da pjevanje nije nešto čime se bavite kratak vremenski period. Kada ste tačno počele da usavršavate svoje vokalne sposobnosti?

Ajla: Pjevanjem se bavim, može se reći otkada znam za sebe. Završila sam i osnovnu i srednju muzičku školu, tj. imam potpuno muzičko obrazovanje koje mi je dosta pomoglo što se tiče mojih općenito muzičkih, usavršilo vokalne sposobnosti kao i moj talent.

Zerina: Bavim se pjevanjem od malena i kroz taj period sam dosta naučila i razvila svoje vokalne mogućnosti. Nisam pohađala neke časove niti išla u muzičku školu, ali u horu Mostarske Kiše sam naučila dosta toga što mi je svakako pomoglo.

Šta vas je potaknulo da se prijavite na "X factor"?

Zerina: Na X Factor se nisam sama prijavila. To je bio nagovor prijateljica, međutim da mene nije zaintrigiralo sigurno ne bih ni otišla.

Ajla: Za prijavu na takmicenje potaknula me isključivo moja znatiželja i želja za novim iskustvom.

Da li možete da opišete osjećaj koji ste doživjele kada ste stupile na scenu "X factor"?

Ajla: Osjećaj je izvanredan kao i svaki put kad se nađem u poziciji da pjevam pred publikom samo sto je u ovom slučaju tu bio žiri i mediji koji su sve to pratili.

Zerina: Prije izlaska sam imala ogromnu tremu, međutim kada sam izašla shvatila sam

Kakve su vaše impresije o tom takmičenju?

Zerina: Iskreno, očekivala sam puno više ali bez obzira smatram da je sve ovo bilo lijepo iskustvo.

Ajla: Takmičenje kao takmičenje, nemam nikakvo posebno mišljenje niti me je štogod previše impresioniralo.

Ko je iz žirija na vas ostavio najbolji utisak?

Ajla: Svi su dali neki svoj komentar i subjektivno mišljenje o mom nastupu, bili su iskreni i to cijenim.

Zerina: Svi su ostavili divan utisak. Svaku njihovu kritiku sam prihvatile kao i kompliment i zahvalna sam im na svim komentarima.

Da li vas je ovo iskustvo promjenilo?

Zerina: U suštini nije, ali postala sam sigurnija u sebe i svoje glasovne sposobnosti a to je bitno za jednog muzičara, da je samouvjeren. I shvatila sam da je život borba i da nikada ne smijemo odustati.

Ajla: Nije me promjenilo, ja sam ostala ista, s tim što sam samo još sigurnija u sebe i svoje mogućnosti.

Za kraj, završite rečenicu: Jednog dana želim biti kao...

Ajla: Jednog dana zelim biti JA. Ne zelim biti kao neko drugi, želim uvijek ostaviti neki drugačiji utisak na ljude i da ljudi prepoznaju tu posebnu notu. To je to.

Zerina: Smatram da je svijetu potrebno novih stvari, a ne kopija. Tako da želim ostati svoja, ali uz trud postići uspjeh nekih velikih zvijezda.

Naši biseri

(Džemić imao prezentaciju iz fizike i požurio da što prije završi.
U žurbi spomenuo astronaute.
Zaustavila ga profesorica i pitala
šta su astronauti...)
Izbezumljen odgovara: „A
profesorice, nemojte molim vas

Profesor: "Baljiću, što si bio odsutan na prvom času?"
Amel: "Ma zakasnio na bus."
Profesor: "Dobro, neopravдан."
Amel: "Ma haj, opravdat će majka."

(Radimo zadatak na času matematike i rekao nam profesor da samostalno završimo zadatak. Svi dobili isti rezultat, osim Azre Kevrić. Ona pokušava ubijediti profesora da je njen rezultat tačan, a naš pogrešan. Inače, Azra namjerava upisati Elektrotehnički fakultet u Sarajevu)
Adin ustaje i govori joj: "I ti hoćeš da mi puštaš struju!? Pa radije bi bona u

Čas završava u 13:30h)
Profesor: "Pustit ću vas u 13:20h."
Nakon izvjesnog vremena Adin govori profesoru: "Profesore sad je 13:19h, možemo li ići?"
Profesor: "Rekao sam u 13:20h."
Adin: "Pa nije iftar!"

Profesorica: "Zamislite da lopov udara na ulici neku djevojku, a na prozoru je 40 osoba i to posmatraju. Vi ste u toj grupi. Šta biste uradili?"
Adin: "Ja bih pobegao s prozora."

Fraktura romana je kružna, priča u priči.
U porodici Grande dešavalо se da otac tuče sina.
Od Rimljana i danas imamo ostatke... hrane— Pizza

Sadržaj :

In memoriam Esad Šuta	3
Dobri naš, razrednik, Eso!	4
Osnovni podaci o školi	5
Naši uspjesi u protekloj školskoj godini	6
Vijeće učenika	10
Hvala Vam, za svaku riječ, diktu i savjet koji ste nam dali	12
Nagrađeni radovi: Život Hamdije Mulića	14
Daleko u budućnosti, daleko od Arabije, u domovini našoj salavat ti učimo	16
Domovina se srcem izgovara i kad usne zanijeme	17
Nezaboravna Espana	20
Riječ moje generacije	23
Učenički radovi	24
I lav u okovima je opet lav	28
Preporučujemo: Gospodar prstenova i Ljubav u doba kokaina	30
Muzički talenti	34

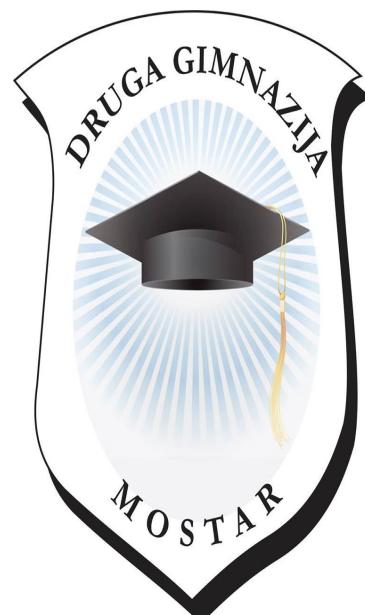
Naš učitelj: list učenika Druge gimnazije
Godina 2015. , br. 14

Urednik:
Seada Čehić i Lejla Kuko

Redakcija:
Ajla Venhari, Seada Čehić, Edina Voloder, Adnana Hujdur, Anesa Hadžiomerović, Lejla Suljić, Ajla Aliman, Ajla Omerika, Samra Burić, Belmin Mahić, Lejla Kuko, Adnan Balavac.

Podrška redakcije:
Elvira Isaković Hrle, prof.

Štampa:
IC Štamparija Mostar

Ara
Arara

Anaconda
Anacondas

Cotinga
Cotinga

Enidora
Garajonay

Guacamaya
Guacamaya

Loropelí
Loropelí

Papagayo
Papagayo

Dos alas

Periquito

Jabón

